

Arrest

nr. 137 983 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst. U bent op 23 juni 1981 geboren in Behguva in de provincie Dohuk (Noord-Irak).

Van 1999 tot 2005 was u actief bij de X voor de KDP (Koerdische Democratische Partij).

Op 20 augustus 2005 zouden de X een terrorist gevangengenomen hebben.

Vier dagen later ontdekte u dat hij ontsnapt was.

U werd ervan beschuldigd deze terrorist te hebben geholpen bij zijn ontsnapping. Daarom werd u opgesloten.

Op 15 september 2005 slaagde u erin te ontsnappen toen u naar een andere gevangenis vervoerd werd.

Hierna dook u gedurende een jaar in Mosul onder. In die periode kwamen de mensen van de KDP bij u thuis om naar u te vragen.

Na een aanslag in Mosul vreesde u ook het slachtoffer te zullen worden van een (blinde) aanslag.

Dat deed u uw land verlaten. U vertrok op 8 november 2006.

Op 20 november 2006 kwam u in België aan. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

Op 27 maart 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kon immers geen geloof gehecht worden aan de problemen die u aanhaalde. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd op 17 augustus 2007 verworpen.

Ook uw beroep bij de Raad van State (RVS) werd verworpen. Dat laatste gebeurde op 1 oktober 2007.

Zonder naar Irak te zijn teruggekeerd, vroeg u op 20 november 2014 een tweede keer asiel aan.

U verklaart dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat uw problemen met de KDP nog niet opgelost zijn.

U verwijst nog naar het offensief van IS (Islamitische Staat), een groepering die u met 'Daesh' aanduidt.

U verklaart dat de terrorist die in 2005 ontsnapte zich bij hen gevoegd heeft.

Gezien u vroeger bij de Peshmerga was die deze man gearresteerd hadden, vreest u nu problemen met IS.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een origineel Iraaks paspoort, afgegeven op 22 februari 2012, een originele begeleidende brief van de Iraakse ambassade in België waarin gesteld wordt dat, ondanks de verschillende spellingen van uw naam, u de in het paspoort vermelde persoon bent, afgegeven op 31 oktober 2012, en een kopie van uw Iraakse nationaliteitskaart, afgegeven op 4 februari 2011.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

U beweert dat u niet kan terugkeren naar Irak omdat uw problemen met de KDP nog hangende zijn. In uw eerste asielaanvraag bleek echter dat er geen geloof gehecht kon worden aan deze problemen.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar deze ongeloofwaardig bevonden problemen, volstaat geenszins om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft uw opmerking dat IS u zou viseren, aangezien de terrorist die u vroeger moest bewaken zich nu bij hen zou hebben aangesloten, moet allereerst benadrukt worden dat u zelf zegt dat deze man zich 'vermoedelijk' bij IS aangesloten heeft (DVZ, punt 15).

Uw woordgebruik en het feit dat u niet vermeldt hoe u hiervan op de hoogte zou gekomen zijn (DVZ, punt 15), wijzen erop dat dit slechts een blote bewering van uwentwege is die niet gestoeld is op enige concrete aanwijzing.

Bovendien komt het al bij al niet geloofwaardig over dat IS zich zou bezighouden met een individuele vervolgingscampagne van eenieder die ooit bij de Peshmerga gediend heeft en er een arrestant bewaakt heeft. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren.

De waarschijnlijkheid van dergelijke gebeurtenis wordt nog verminderd doordat het al negen jaar geleden is dat u actief was bij de Peshmerga.

Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de terroristen zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

U beperkt zich tot de bewering dat u omwille van die reden problemen zal kennen met IS bij uw terugkeer, zonder deze bewering te ondersteunen met concrete aanwijzingen (DVZ, punt 15).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de

actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen.

Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Dohuk, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk.

Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG.

De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering.

De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering.

Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak.

Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt.

Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013.

Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit.

Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten.

De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden.

Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd.

De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Ze ondersteunen immers enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke in deze niet betwist worden.

De informatie waarop het CGVS zich beroep is aan uw administratief dossier toegevoegd.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel

48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 december 2014 aan (zie p. 3) dat, waar de commissaris-generaal in zijn beslissing van 4 december 2014 stelt dat zijn verklaringen in het kader van zijn asielaanvraag ingediend op 20 november 2014, niet geloofwaardig zijn omdat ze gebaseerd zijn op in een vorige asielaanvraag -op 20 november 2006- ongeloofwaardig bevonden problemen, hij gewoon verteld heeft wat gebeurd was en niets anders.

Waar de commissaris-generaal hem ten laste legt dat zijn beweringen niet ondersteund zijn met concrete aanwijzingen wat betreft zijn problemen met Islamitische Staat, antwoordt verzoeker dat (zie p. 4) hij vertrokken is in omstandigheden die het niet mogelijk maakten bewijsstukken mee te nemen.

Op het argument van de commissaris-generaal dat de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker niet toegekend wordt gezien de regio waaruit hij afkomstig is niet gevaarlijk is, dat er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of van zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel, antwoordt verzoeker dat (zie p. 4) uit het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken het tegendeel blijkt en dat hierin uitdrukkelijk vermeld wordt dat "ten gevolge van de gevoelige verslechtering van de veiligheidssituatie in Noord-Irak en de dreiging van escalatie naar Bagdad, alle reizen naar het land ten stelligste worden afgeraden" en dat "de veiligheidssituatie in Irak onzeker blijft en uiterst gevaarlijk is voor alle reizigers".

Verzoeker besluit dat (zie p. 4) er dus wél degelijk *“een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld”*.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.1. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Informaties geprint op internet” (sic)*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Verzoeker diende op 20 november 2006 in het Rijk een asielaanvraag in.

Op 27 maart 2007 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 17 augustus 2007 verworpen (RvV 17 augustus 2007, nr. 1256). Zijn beroep bij de Raad van State werd verworpen op 1 oktober 2007.

Zonder naar Irak te zijn teruggekeerd, vroeg verzoeker op 20 november 2014 een tweede keer asiel aan. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 4 december 2014 door commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen -aangaande zijn problemen met de KDP-betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag op 20 november 2006 had aangebracht.

Gelet op het feit dat de voornoemde beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag voert verzoeker aan dat hij nog steeds niet naar Irak kan terugkeren omdat zijn problemen met de KPD nog niet opgelost zijn.

Hij verwijst nog naar het offensief van IS, legt uit dat hij vroeger als Peshmerga een man gearresteerd had die, nadat hij in 2005 ontsnapt was, zich bij IS heeft gevoegd en hij daardoor problemen vreest.

Hij legt zijn Iraaks paspoort, afgegeven op 22 februari 2012, neer, alsook een brief van 31 oktober 2012 van de Iraakse Ambassade in België -die stelt dat hij, ondanks de verschillende spellingen van zijn naam de persoon is die in het paspoort wordt vermeld- en een fotokopie van zijn Iraakse nationaliteitskaart, afgegeven op 4 februari 2011.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en §

4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

Vooreerst is tijdens het onderzoek van zijn eerste asielaanvraag komen vast te staan dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden problemen met de KDP; de loutere verwijzing in de huidige aanvraag naar deze -ongeloofwaardig bevonden- problemen, volstaat geenszins om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de opmerking van verzoeker dat IS hem zou viseren, aangezien de terrorist die hij vroeger moest bewaken en die kon ontsnappen, zich nu bij IS heeft aangesloten, moet allereerst benadrukt worden dat verzoeker zelf zegt dat deze man zich “vermoedelijk” bij IS aangesloten heeft (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15).

Verzoekers woordgebruik en het feit dat hij niet vermeldt hoe hij hiervan op de hoogte zou gekomen zijn (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15), leiden tot het besluit dat dit slechts een blote bewering betreft die niet gestoeld is op enige concrete aanwijzing.

Bovendien komt het al bij al niet geloofwaardig over dat IS zich zou bezighouden met een individuele vervolgingscampagne van eenieder die ooit bij de Peshmerga gediend heeft en er een arrestant bewaakt heeft; dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren.

De waarschijnlijkheid van dergelijke gebeurtenis wordt nog meer neergehaald doordat het al negen jaar geleden is dat verzoeker actief was bij de Peshmerga. Zijn verklaringen kunnen niet overtuigen dat de terroristen zich in zijn geval wél tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

Hij beperkt zich tot de bewering dat hij omwille van die reden problemen zal kennen met IS bij zijn terugkeer; zijn uitleg dat hij vertrokken is “onder specifieke omstandigheden”, met name dat het “onmogelijk is om bewijsstukken mee te nemen”, zijn niet van aard voormelde overwegingen aan te tasten.

Het paspoort, de brief van de Iraakse Ambassade in België, en een fotokopie van verzoekers Iraakse nationaliteitskaart, betreffen zijn identiteit, wat niet betwist wordt.

Wat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing omstandig uiteengezet waarom er voor burgers in Noord-Irak actueel geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Dohuk, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.”

De Raad treedt deze beoordeling bij.

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken -*“Informaties geprint op internet” (sic)*-, waarin vermeld wordt dat *“ten gevolge van de gevoelige verslechtering van de veiligheidssituatie in Noord-Irak en de dreiging van escalatie naar Bagdad, alle reizen naar het land ten stelligste worden afgeraden”* en dat *“de veiligheidssituatie in Irak onzeker blijft en uiterst gevaarlijk is voor alle reizigers”*, kan voormelde beoordeling niet aantasten.

Een reisadvies is immers gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

2.2.3. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.4. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE